

EVIGT LIV ER AT KENDE GUD OG HANS SØN JESUS KRISTUS

NUMMER 17

1. SEPTEMBER 1922

71. AARGANG

TALE AF CHAS. W. PENROSE,

holdt ved Konferencen i Salt Lake City den 6. April 1922.

Jeg føler mig taknemmelig for alle Velsignelser, som er givet mig i Livet, og jeg er Gud taknemmelig, fordi han har bevaret mit Liv og givet mig denne Anledning til at samles med de Hellige i denne Konference, og at jeg har haft det store Privilegium at lytte til den Tale, som blev holdt af Præsidenten for Kirken, denne Tale var tidsmæssig og fuld af Aand, Liv og Styrke. Jeg glæder mig over den Fremgang, som Kirken har gjort under Præsident Grants Ledelse.

Jeg er taknemmelig for mine Venner, som jeg ikke har haft Lejlighed til at møde siden min 90-aarige Fødselsdag, da et meget stort Antal var forsamlet i dette Tabernakel og udviste deres Velvilje og gode Ønsker mod mig, og for alle de Lykønskninger, som jeg modtog fra mange forskellige Lande, fra Venner, som ikke er forenet med Kirken, hvilket var en stor Overraskelse og Glæde for mig; jeg tager dette Privilegium offentligt: at udtrykke min Tak til alle.

Herren har været god mod mig alle mine Dage, siden han

aabnede mine Øjne, saa at jeg var i Stand til at se Sandheden og Skonheden af det store Sidste Dages Værk, en Velsignelse, som ikke kommer til alle Mennesker, men jeg formoder vil komme til dem i Evigheden, som ligger foran os, og naar Tiden kommer, at alle Knæ skal bøje sig, og alle Tunger skal bekende, at Jesus er Kristus den levende Guds Son, vil de alle være villige til at give Ære og Taknemmelighed til vor fælles Fader.

ELEMENTERNE ER EVIGE.

Guds Lys skinner altid, selv i Mørket; men Mørket forstaar det ikke. Dette Lys, som udgaar fra Retfærdighedens Trone, gaar gennem det uendelige Rum. Man kan ikke sige, at det fylder Rummet, fordi det ikke kan fyldes, da Rummet ikke har nogen Grænse, men gaar gennem det uendelige. Herren har aabenbaret, at dette Lys, som kommer fra ham, er i alle Ting, gaar gennem alle Ting og er rundt omkring alle Ting, det er den Lov, med hvilken alle Ting regeres, og den Magt, ved hvilken alle Ting blev skabt, først aandelige og saa timelige, for at bruge den almindelige Udtalelse, dog alle Ting er evige for Gud.

Alle Ting, som er organiseret, har haft en Begyndelse ifølge Naturens Gang. Begyndelsen var, da de blev organiseret, men Elementerne selv har ingen Begyndelse. Man kan ikke tænke sig en Tid, da der ikke har eksisteret Elementer. De aandelige og fysiske Elementer er evige i deres Natur. Vore Legemer havde en Begyndelse, da de var organiseret, og vi blev født i denne Verden, men ifølge Guds Ord er Substanserne, enten vi kalder dem aandelige eller fysiske, evige i deres Natur, ligesaa evige som Lys, Sandhed, Kraft og Retfærdighed; alle disse Variationer har ingen Begyndelse, og selvfølgelig vil de aldrig faa nogen Ende.

Jesus af Nazareth lærer os i sine egne Ord, at han var i Begyndelsen hos sin Fader, ikke som Jesus af Nazareth, ikke som Marias Son, men som den Forstefødte af alle Guds Born,

saaledes som han er kaldt af de gamle Apostle. Han var i Begyndelsen hos sin Fader, han var den Førstefodte. Han siger ogsaa, at vi var i Begyndelsen hos Faderen, det vil sige Aanden; den Del af os, som er Aand, var i Begyndelsen hos Gud, vi havde vor Begyndelse som Personligheder eller Individuer, den Gang vi var avlede eller skabte som Sønner og Dotre af Gud, hvilken som helst Benævnelse I ønsker at bruge.

VI SKULDE IKKE GAA UDENFOR DET, SOM GUD HAR AABENBARET.

Alt det, som Gud har aabenbaret til os, er meget tydeligt, og vi behøver ikke at gaa længere tilbage end til den Tid, som er hentydet til i Guds Aabenbaringer, og heller ikke tillade os nogen Spekulation med Hensyn til Fremtiden.

Vi lever paa en Tid, da der er mange Spekulationer og Tendenser til at gaa udenfor det, som Gud har aabenbaret baade med Hensyn til Fortiden, Nutiden og Fremtiden. Herren staar midt iblandt sine Skabninger, han er vor Fader, han er den Gud, som vi skal tilbede. Den første Artikel i vor Tro, saaledes som den er fremsat af Profeten Joseph Smith, er: Vi tror paa Gud, den evige Fader, og paa hans Søn, Jesus Kristus og paa den Helligaand. Denne Erklæring er ligefrem med Hensyn til de Personer, som vi skulde tro paa og tilbede. Gud vor evige Fader er Jesu Kristi Fader, er Adams eller rettere Michaels Fader, det Navn, som han var kendt under, før han kom i Kodet. Der er ikke noget nyt i dette, det er altsammen meget gammelt for mig og Kirkens Medlemmer, som har undersøgt det Sidste Dages Værk og Guds Aabenbaringer. Dette burde være klart for os alle, og dog er der Klasser i Præstedømmet, Søndagsskolen og andre Organisationer, hvor Diskussion gør sig gældende, som foraarsager Misforstaaelse; der skulde ikke være noget saadant, der er ingen Nødvendighed for dette.

Jeg ønsker ikke at indskrænke eller sætte Grænse for Men-

neskenes Tanker eller Fremgang i at forstaa Gud og hans Hensigter. Jeg tror paa evigvarende Fremgang, og naar Herren har aabenbaret noget klart og tydeligt for os, saa skulde vi antage det som tilfredsstillende, indtil han aabenbarer mere.

VI ER OMGIVET AF GUDS INSPIRATION.

Vi er omgivet af Guds Aabenbaringer. Vi har Aandens Inspiration i Kirken, og det var formedelst denne Aand, at vi horte den udmærkede Tale i Morges af Præsident Grant; jeg haaber, at alle forstod den, og jeg haaber, at alle, som er til Stede i Eftermiddag, var til Stede i Formiddags og horte denne Tale, og jeg haaber, naar den er publiceret, at den vil blive læst og forstaaet.

Jesus lærte, da han var her paa Jorden: hvem, som læser, lad ham forstaa, og I, Sidste Dages Hellige, skulde forstaa de Ting, som Gud har aabenbaret for os. Vi har maaske ikke alle den samme Grad af Lys og Dygtighed til at forstaa, men vi burde tilegne os det samme Lys og komme til den samme Forstaaelse af alle Ting, som er nødvendige, og det mest nødvendige er, at vi har Tro paa Gud, den evige Fader, at vi tilbeder og anerkender ham med Ærbødighed, og at alle Aabenbaringer, enten de kommer fra Jesus Kristus eller fra en anden af Guds Repræsentanter, er Herrens Ord til os.

Præs. Grant citerede i Formiddags de Ord, som Faderen brugte, da han talte til Profeten Joseph Smith i Skoven, da han bad til Gud om at faa at vide, hvilken Religion, der var den rette. Faderen sagde: »Denne er min Son, den Elskelige, hor ham.« Dette er Guds Ord til Verden og har været saaledes fra Begyndelsen. Guds Ord kommer undertiden gennem hans Son, til andre Tider gennem Profeterne og atter til andre Tider ved Engles Mund, og er ligesaa meget et Budskab fra Gud, som om han selv talte. En af de gamle Profeter siger: Hvis nogen kommer til Gud, saa maa han tro, at han er, og at han vil belønne enhver, som oprigtig søger ham.

Dette er et Punkt af stor Betydning. Gud er en Person, saadan som vi horte i Formiddags. Han skabte Mennesket i sit Billede og i sin Lignelse, dette er meget klart og tydeligt for os, hvis vi vil tage det saaledes, som det er nedskrevet. Vi er skabt i Gud, vor Faders og Jesu Kristi Billede og Lignelse. Jesus Kristus er Faderens Afglans og hans Væsens udtrykte Billede. Undertiden er der i en Familie en Person, som specielt er et Billede af sin Fader, og en anden af sin Moder. Slægtskabsforholdet mellem Gud og vore første Forældre forklares i Skaberens Resultat. Adam er vor Fader, som I kan læse i det 107. Kap. i Lærdømmens og Pagtens Bog. Det er os meddelt der, at nogle faa Aar, forend Adam dode, samlede han nogle af sine fortrolige Efterkommere sammen, som var Hojpræster, og de mødte ham i Dalen — Adam ondi Ahman —, og han stod op i deres Midte og velsignede dem og forudsagde, hvad der skulde ske med alle kommende Generationer, og Herren aabenbarede sig der og velsignede Adam og sagde: »Jeg har stillet Dig som Hovedet for en Mangfoldighed af Nationer, Du er en Prins over dem alle for altid.« Og de kaldte ham Michael, Erkeengelen, hvilken var den Stilling, som han indtog, forend han kom her. Jeg hentyder til dette, fordi der er en Del Diskussion med Hensyn til Adams Person, forend han kom her i Kodet. Herren sagde, at han, Adam, var Michael, Erkeengelen, og Gud satte ham her som Hovedet for Menneskeslægten. (Fortsættes).

BETRAGTNINGER OVER JESU KRISTI JORDISKE FORHOLD.

(Fortsat fra Side 255.)

Jesus drog op til Jerusalem og kom til Bethanien Sabbaten den 8. Nisan (28. Marts), tog efter Sædvane Ophold i Simon den Spedalskes Hus, Martha og Marias Hjem. Her fandt et stort Middagsmaaltid Sted. Maria udøste da en Krukkes Indhold af vellugtende Salve over Jesu Fodder og aftorrede det

med sit Haar. Her var det, Judas Iskariotes fandt Anledning til at paatale denne Ødselhed, hvorpaa Jesus svarede ham med de Ord: »De Fattige have I altid hos Eder, men mig ikke.« Dagen efter, den 9. Nisan, drog han op til Jerusalem, ved Vejens Omdrejning paa Oljebjergets Top saa han ud over Staden, græd over den og sagde da de sidste formanende Ord. I Gethsemane Have (et Lystanlæg til Byen) brød hans menneskelige Natur frem, og han led de frygteligste Sjæle kvaler. »Min Sjæl er bedrøvet indtil Doden«, men Hengivelsen i den Guddommeliges Vilje vandt Sejrr. Raadslagning fandt Sted Onsdag den 12. Nisan hos Josef Kajafas, og her blev det besluttet, at Jesus straks skulde korsfæstes. Vi er naaet til Torsdag den 13. Nisan (2. April). Jesus holdt da det sidste Maaltid med sine Apostle.

Det var ikke det rituelle Paaskemaaltid, i ydre Forstand et fattigt Maaltid med usyret Brød dyppet i Druevin, men det var Beseglingen af den nye Pagt. Apostlene knyttede hertil deres kæreste Erindringer, den kristelige Fromheds Hjørnesten og Udgangspunktet for de frugtbare Institutioner.

»Jeg giver Eder en ny Befaling, det er, at I skal elske hverandre, saaledes som jeg har elsket Eder. Det er det Tegn, hvorpaa man skal kende, om I er mine Disciple, at I have indbyrdes Kærlighed.« Jesus blev arresteret denne Torsdag Nat. Arrestordren var udstedt af Hanan, og Hanan var den første, han som Fange blev fremstillet for; men Jesus indlod sig ikke med nogen Parlamentering hos ham, og en nærstaaende gav ham derfor et Slag i Hovedet. Hanan sendte ham nu til sin Svigersøn Kajafas. Derefter for Statholderen Pontius med Titlen Pilatus, dekoreret med Pylum, et Slags Hædersvaaben. Han var ellers ikke interesseret i Jødernes Stridigheder og betragtede disse forskellige Bevægelser som Frugter af forvildede Hjerner. Pontius' Hensigt var egentlig at frelse Jesus fra den forsmædelige Død, og Pontius' Hustru støttede med al sin Magt sin Mand i denne Retning.

Trods det var Skik, at én skulde frigives om Paasken, vilde hans egne dog ikke frigive ham. »Ikke ham, men Barabbas« — ved et besynderligt Tilfælde hed denne ogsaa Jesus Barrabbas. Han var arresteret paa Grund af Tumult forbunden med Mord og blev udleveret til Folket. Pontius' Forlegenhed tiltog. Han frygtede for at kompromittere sig ved at vise al for megen Mildhed mod Anklagen (Jødernes Konge og Guds Son). Pontius ansaa det for nødvendigt at gore en Indrømmelse, men han kunde endnu ikke bekvemme sig til at udskyde Sagen, ej heller til at udgyde Blod for at tilfredsstille Folket; han prøvede paa at slaa Sagen hen i Spøg og fremstillede for Folket det latterlige i at tillægge sig selv saa høje Titler. Pontius lod ham nu hudstryge paa Folkets Forlangende, og hermed troede han, at Sagen var afgjort. En Tornekrone blev flettet og sat paa Jesus' Hoved, og et Rør blev givet ham i Haanden; i denne Stilling blev han fort op paa en Forhøjning og stillet frem for Folket. Soldater defilerede forbi ham. Her berettes, at disse slog ham i Ansigtet, og nogle spyttede paa ham. Det synes at være Overdrivelse, thi det stemmer ikke rigtig med den romerske Værdighed.

De Tropper, der stod under Pontius som Guvernør, var kun Leje- og Hjælpetropper, der næppe har nedladt sig til saadanne uværdige Handlinger. Folket begyndte nu at raabe efter Pontius og truede med at stille hans Forhold til Kejseren i et uheldigt Lys, da var den svage Pontius overvundet, nu blev Hanans Dom stadfæstet og straks efter fuldbyrdet.

Jesus udaandede Kl. 3 Efterm. den 17. Nisan — 3. April. En jodisk Lov forbød at lade Lig blive paa Retterstedet længere end til samme Dags Aften. Da den følgende Dag var en Sabbat, ytrede Jøderne for de romerske Autoriteter det Ønske, at Helligdagen ikke maatte være Vidne til et saadant Skuespil; det blev dem indrømmet, og der blev givet Ordre til, at de Domfældtes Død skulde paaskyndes, og at de derefter skulde tages ned af Korset. Soldaterne udførte Ordren, de

tvende Overtrædere led nu et Cruifradium (Knusning). Jesus ansaas for at være dod, og det var derfor overflodigt at udføre dette paa ham, men de stak et Spyd i hans Side.

Dersom Jesus nu ikke havde haft andre Venner end de stakkels Galilæere, som havde taget Flugten, vilde hans Lig efter romersk Skik været blevet hængende paa Korset for at fortæres af Fugle. Da fremtraadte en Mand ved Navn Josef fra Haramathiam (Lomuels Rama af Efraims Stamme) for Gouvernøren og bad om Liget. Josef, der var en velhavende og meget anset Mand og Medlem af Syndriet, fik det udliveret. Søndag Morgen kom Kvinderne med Maria fra Magdala i Spidsen meget tidlig til Graven. Stenen var da væltet bort fra Indgangen.

Kors, Dod og Opstandelse, det er Paasketidens store Mysterium. Nogle ser paa det som en guddommelig Aabenbaring, fuldbyrdet en Gang i Tiden. Disse Opfattelser tilhører alle Tidsaldre. Ingen Religion kan betragte det som sit eget.

Det tilhører hele Verden, er alle Religioners, hele Naturens Ejendom, og maa da foregaa under visse Love, ligesaa vel som alt andet i Naturen.

Menneskene er skreden frem til et andet »Guds Rige«. Sandhedsspiren i Jesu Tanker har sejret over den tomme Fantasi og paataget dens Kraft.

Opstandelsen vedbliver at være et Mysterium, saalænge Mennesket meget nodig vil forlade de gamle Fordomme og ikke anerkende Naturlovene. Ligeledes Jesu Himmelfart, den store udstømmende Kærlighed, er i Stand til at skabe Liv og Livets Vedligeholdelse. Kristus levede mellem sine Apostle efter sin Dod paa Korset, enkelte saa ham og talte med ham. Lyset skinner i Verden, men der maa være noget, der er Lysets Frembringer.

En Sky tog ham bort fra deres Øjne, de saa ham ikke mere.

Jesu kodelige Soskende samt hele hans Familje havde hele Tiden været ham fjendtlig stemt, de sluttede sig nu til Menig-

heden, der var bleven stærkt reduceret. De kom, mærkelig nok, straks til at indtage en Særstilling.

I denne Skildring af Jesu jordiske Tilværelse har jeg søgt at være saa neutral som mulig, uden nogen Parti-Fanatisme. Kilderne, som jeg har benyttet, er de mest autentiske, som findes. Biografier over hans Liv er meget spredte.

Biblen, som burde give os det bedste Billede, er langt fra korrekt og skyldes navnlig den manglende Ordenssans hos Biblens Forfattere, da intet er skrevet i kronologisk Orden.

En af Synoptikerne har skrevet noget uden at have tilstrækkelig Kendskab til hans Liv og Levnet, kun støttet paa mundtlige Overleveringer, som han har modtaget stykkevis. Tillige har han skrevet det (antageligt) som et Forsvarsskrift til Flavius Clemens.

Dersom Stiftere af Religionspartier vil gore sig Ulejligheden med at søge Grundtanken i Jesu Lære, vilde Meningsforskelligheder stærkt reduceres.

Men et Parti har sit Udgangspunkt i Pastoralbrevene, et andet i Apokalypsen o. s. v. Altsammen bygget paa Forfatternes forskellige Opfattelse af Gudsidéen.

Dersom jeg overfor Læserne skulde anbefale eller henvise til Værker, der paa tolerant Maade giver en Skildring af denne store Mester, da findes der danske Udgaver som »Jesu Barndom og Ungdom« skrevet af Henning Jensen, samt »Jesus af Nazareth«.

Paa fremmede Sprog indtager Værkerne af Ernest Renan en første Plads.

4. Maj 1922.

P. L. Olsen.

Man opdager særlig saadanne Fejl hos andre, som man selv besidder.

*

Menneskelig Ufuldkommenhed tiltrækker mere Opmærksomhed end Dyd.

ÆLDSTE JOHN TANNERS LEVNETSBESKRIVELSE.

Analyseret paa Ny Testamentligt Grundlag.

Af Morten A. C. Nicolaysen.

Omstaaende Skitse af Br. John Tanners Liv og Erfaringer er mærkelig som en Stadfæstelse af den ny Testamentlige Tids Optegnelser og viser afgørende, at den *samme Aarsag* frembringer de samme Folger *i alle Tidsaldre*. Det typiske Billede i Johannes Aabenbaring om Englen, der medbragte et *evigt* Evangelium, er saaledes korrekt og slaaende ved overordentlige aandelige Kræfter, lagt for Dagen i Oprettelsen og Udviklingen af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige — det tro og levende Forbillede paa det af Mesteren selv stiftede religiøse Samfund, hvis største Berettigelse vel er Miraklernes Mirakel — Forvandlingens Under — at Mennesket bliver »omvendt« fra en tidligere forkert og ofte syndefuld Livsvandel og opstaar i et nyt og rent Levnet og aandeligt udvikles ved at annamme Læren.

Der er i omstaaende korte Skitse ti konkrete Eksempler, som viser den praktiske Lighed med det Ny Testamentes Eksempler og Lærdomme. Jeg henfører dertil, fordi mange af vore Medmennesker, som siger, at de tror paa det Ny Testamente og dets Hovedpersoner, har den barbariske og den forkvaklede Idé, at de saakaldte »Mormoner« ikke kan henregnes til »Kristne«, som ifølge Apostlen Peters 1. Brev, 4. Kap., var et Forsmædelsens Navn for dem, som havde paataget sig Kristi Lære og Lidelser i Troen paa hans Aands Herlighed og Opstandelse fra de Døde. Skal Konsekvensen føres ud i Livet, saa skal det med fuld Føje siges om »Mormonerne« som et Hele og et Kirkesamfund, at de er de største »Kristne«*) i Lære

---

*) I det store danske New York-Blad »Nordlyset« forekom fornylig en Diskussion om religiøse Samfund. I Anledning af denne skriver Kontorchefen og Bibliotekaren, Hr. Viggo C. Eberlin i et Indlæg om Sagen bl. a. følgende om »Mormonerne«, som det er værd at lægge Mærke til, idet Udtalelsen kommer fra en intelligent

og Liv, og at Troen paa den Herre Jesus Kristus og hans Opstandelse altid har været og endnu er et Kardinallemne blandt dem, og det er saa at sige det fundamentale Grundlag for »Mormons Bog«^{*)}, og hvorfra man, ikke aldeles uberettiget fra den ordinære Verdens Synspunkt, har givet de Sidste Dages Hellige Navnet »Mormoner«. Dette Navn fører tilbage til den intelligente og ædelmodig kristelige General »Mormon«

Mand, som har studeret adskillige Religioner. Han siger i »Nordlyset« af 25. Maj 1922:

»At Beskyldningerne mod Mormonerne var usande, vidste jeg allerede, men et Studium af Verdens største Samling Skrifter angaaende Mormonismen, som jeg fik at ordne, medens jeg var Bibliotekar, overbeviste mig om, at *Mormonerne indtager en af de højeste Pladser iblandt troende Kristne.*«

*) Den 8. Maj 1838 besvarede Joseph Smith det Spørgsmaal: »Hvorledes og hvor modtog De Mormons Bog«? saaledes: »Moroni nedlagde Pladerne, hvorfra Mormons Bog blev oversat, i en Hoj i Manchester, Ontario County, New York. Moroni, som er død og igen opstanden fra de Døde, aabenbarede sig for mig og fortalte mig, hvor de var, og han gav mig Oplysninger om, hvorledes jeg skulde erholde dem. Jeg modtog Pladerne og samtidig Urim og Thummim, ved hvilke Hjælpemidler jeg oversatte Pladerne; og saaledes fremkom Mormons Bog.«

Det er en kort og klar Oplysning af Profeten, selv om der er andre interessante Enkeltheder forbunden med Sagen. Præster og Lærde har kaldet dette Englebesøg for hallucineret Indbildning; men troende Kristne har vel Tillid til, at Englebesøgene omtalt i det Ny Testamente, *var Virkelighed*. Alt, der staar i Forbindelse med Englen Moronis Besøg hos Joseph Smith, taler *ligesaa stærkt for*, at det *var Virkelighed*.

Den berømte Lærde og Professor i Psykologi (Sjælelære), Mr. James, udtalte over for to »Mormon«-Ældster i sit Hjem, af hvilke den ene studerede ved samme Universitet, hvor Professor James docerede, at han havde nøje studeret Omstændighederne og Personlighederne i Forbindelse med Mormons Bogs Fremkomst, men det var umuligt for ham at forbinde Sagen med Indbildninger eller Forestillelser af nogen Slags. Alle de *foregivne* Fakta i Sagen maatte staa paa deres egen Grundvold i den enkle Ligefremhed og dagligdags Maade, det hele var fremkommet paa uden nogen som helst bedrageriske eller indbildske Bagtanker om at lave Religion paa deres Medmenneskers Godtroenhed og Bekostning eller »mele sin egen Kage«.

paa det nordamerikanske Kontinent, 400 Aar efter Kristus, og Sprogforskere siger, Ordet er ensbetydende med »God«, saa set fra alle Synsvinkler behøver ingen ejheller at kaste Vrag paa dette Navn i dets sekundære Betydning overfor Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Helliges Medlemmer.

Jeg skal hermed analysere og enkeltgøre de ti konkrete Synspunkter:

1. John Tanner led af en efter Datidens Viden uhelbredelig Sygdom. Den forsvandt ved Tro og Befaling af en Herrens Tjener i Jesu Kristi Navn. Konferer: Matthæus 4., 8., 10., 12. og 21. Kap., Markus 6. Kap., Lukas 4: 36. Vers, 8. og 9. Kap., Apostlenes Gerninger 4., 5., 8. og 28. Kap.

Man maa ogsaa lægge Mærke til, at John Tanner ligesom Kornelius, omtalt i det 10. Kap. af Apostl. Gern., var en godhjærtet og opofrende Mand overfor Medmennesker og modtog derfor ved Tro eller Tillid til Gud paa samme aandelige Grundlag Evangeliets »Naadegaver« førend Daaben. Alle historiske Eksempler bringer dette for Dagen, at det er kun, naar den rene Menneskekærlighed og Opofrelse raader i Menneskets Hjærte, kollektivt og enkeltvis, at de store Naadegaver som Helbredelse o. s. v. kommer til sin fulde Ret i Praksis. Dette bør de Sidste Dages Hellige ogsaa lægge sig paa Sinde ved at udøve Enighed og kærlig Fordragelighed samt Tillid til »Guds levende og blivende Ord«.

2. John Tanner omvendte sig efter Daaben fra Kodets Lyster som Tobaksrøgning, Nydelsen af stimulerende, nervepirrende og dermed aandeligt svækkende Drikke. Hans store Familie, stadige Energi og Arbejdsstyrke under Strabadser for Guds Riges Opbyggelse beviser, at han besad sædelig Renhed i bedste Forstand. Selv om Gud ikke i Nutiden havde specificeret legemlig Klogskab i »Visdomsordet« (Pågtens Bog 89. Kap.), saa vilde alligevel Omvendelsens Aand eller Hellig-Aanden tilhviske Mennesket at afsky det Urene eller det, som i Kraft af sine legemlige og aandelige Paavirkninger kan forvilde Menneskets Sanser og forplumre Følelseslivet, som bør

være rent eller i Overensstemmelse med den store Kristi Apostels kraftige Formaninger i Galaterbrevets 5. Kap. og Epheserbrevet 5. Kap. samt Apostlen Peters Breve.

3. John Tanner havde en Drøm eller et Nattesyn, hvori hans Aand, medens Legemet hvilede i Søvnens opbyggende Ro, uden Tvivl var henrykket til Kirtland og saa, hvad der foregik, og hvad Krise der forestod Brodrene. Man har i vore Dage Selskaber for kritisk Undersøgelse af aandelige Fænomener, og Drømme kommer derunder. Mange praktiske Eksempler understøtter det Faktum, at naar en Drøm er klar, levende i Optrin og forstaaelig, saa er den værd at lægge Mærke til og rette sig efter, enten den nu forekommer i symbolsk eller ligefrem Henpegen. Erfaringen viste, at Sagen stod klar for John Tanner, og han var ogsaa i god Overensstemmelse med, hvad der berettes i Matthæus 1., 2. og 27. Kap. og Apostl. Gern. 2. Kap.

4. John Tanner var paa det Sted, hvor han blev døbt, borte fra en Menighed og Kirkens Hovedstyrke. Han solgte under Opofrelser sine Ejendomme for at kunne forene sig med denne.

De sjælelige Erfaringer tyder paa, at den Aand, Mennesket besidder, trives bedst, hvor den faar Næring fra den aandelige Kilde, som er i Overensstemmelse med den relative og absolute Sandhed hos det selv, og hvor den ydre Ramme betrygger en Udveksling af de aandelige Kræfter. Derfor har Jesus Kristus givet os den tabte men fuldkomne Kirkeorganisation tilbage til Menighedernes Opbyggelse. John Tanner var ogsaa i dette Stykke i Overensstemmelse med det Ny Testamente. Konferer den menighedssamlende Aand hos Jesus og Apostlene i Matt. 22. og 25. Kap., Mark. 6. Kap., Johs. 6. Kap., Apostl. Gern. 14. og 15. Kap. Ligeledes finder vi, at Ny Testament-Kirken er forbunden med en egen Slags Styrelse og Prædikanter af Profeter, Apostle, Biskopper, Evangelister, Halvfjerds, Ældster, Lærere og Diakoner. Denne bestemte Menigheds Aand og nærmere definerede Styrelse, som i de

første Apostles Tid fandtes ogsaa i Kirtland, Missouri, Illinois, er den samme i Dag i Kirkens Hovedkvarter i Utah, Idaho og Arizona og i spredt Tilstand i Missionerne. Se Apostl. Gern. 15. Kap., 21: 6.—8., 1. Cor. 12: 28., Efeserbrevet 4. Kap., 1. Tim. 5: 17. og 3. Kap., 2. Tim. 4: 5., Titus 1: 5.—7., Phil. 1: 1., Hebr. 11: 2., Jakob 5: 14.

5. John Tanner var besjælet af den samme Aand som Jesus i Bjergprædikenen, hvilket er Evangeliets Aand, og den er bleven udøvet i Praksis af Tusindvis af »Mormon«-Ældster. Da han kom op til Kirtland, fulgte han Frelserens Ord: »Giv den, som beder Dig, og vend Dig ikke bort fra den, som vil laane af Dig.« Matthæus 5. Kap. Broder Tanner gjorde det *med Glæde*, og deri er der aandeligt set den største Velsignelse. Dette beviser, at han i Overensstemmelse med Korintherbrevet 9. Kap. havde modtaget samme Aand som de første Hellige paa Apostlen Paulus' Tid. Naar man giver en Gave eller yder et Laan, og man *ikke* gør det *med Glæde*, saa bliver den aandelige Tilbagevirkning den, at det efterlader et Indtryk til det værre paa Sjælen, end som man ikke havde gjort det. Det er en psykologisk Sandhed. Det forstod ogsaa Profeten Mormon paa hans Tid, og han skriver derom i Mormons Bog. (Mormons Bog 7: 5.—9.).

Man ser deraf, at Aanden er den samme baade hos Paulus og Mormon som Disciple af Herren paa to forskellige Kontinenter, saavel som i vor Tid.

6. John Tanner modtog et Autoritets- eller Myndigheds-Certifikat fra Kirken til at prædike og forrette dens Ordinaner. »Mormon« Kirken er særdeles tolerant. Den nærer ingen Følelser imod anderledes Troende og deres Forsamling i Menigheder ifølge deres Samvittigheds Røst. Men som Kirkens virkelige Navn: »Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige« lader forstaa, paastaar den absolut at være udsprunget fra »Kristi Herligheds Aabenbarelse« (Peters Br. 4: 13.) til Profeten Joseph Smith. Saadan Aabenbaring er i god Tro og Samstemning med det Ny Testamente, naar Læseren slaar op

i Apostl. Gern. 26: 12.—18. og Joh. Aabenb. 1: 12.—18. Der er vel næppe nogen, som tvivler om Jesu Kristi Myndighed, og at det er hans Ret at give den til andre for at handle i hans Navn. Vore »kristne« Venner er imidlertid i en noget lignende Stilling og Tanker overfor os, som Ypperstepræsterne og Folkets Ældste var overfor Jesus, naar de sagde: »Med hvad Myndighed gor Du disse Ting? og hvem har givet Dig denne Myndighed?« (Matt. 21: 23.—27.). Historien gentager sig selv i vore Dage i dette store Kontroversspørgsmaal mellem Aarhundreders Tradition og Troen paa Aabenbaring »fra Himlen«. Jesus skod lige mod Sagens Kærne i det rammende Spørgsmaal: »Johannes' Daab, hvorfra var den? fra Himlen eller fra Mennesker?« Jesus troede Johannes' Kaldelse, Udvalgelse og Autoritet og blev døbt af ham i Jordan med den efterfølgende himmelske Aabenbarings Bekræftelse. Men Johannes' Samtid var ikke ærlig i deres Samvittighedsliv mellem Tro og Gerning, og derfor svarede de i deres Hykleri: »Det vide vi ikke.« Men troende kristne »Mormoner« véd, at Johannes Doberen ligesom Jesus fortsætter sin Virksomhed i den himmelske Verden, og han kom tilbage den 15. Maj 1829 og ordinerede Joseph Smith og Oliver Cowdery med den samme Myndighed til at prædike Omvendelse og dobe i Herrens Navn, som han besad under sin jordiske Mission. Samtidig meddelte han dem, at han virkede under Ledelse af Apostlene Peter, Jakob og Johannes, som senere vilde vise sig for dem og ordinere dem til det melchisedekske eller Guds Sons Præstedomme eller Myndighed. (Hebr. Brevet 5., 6., 7. Kap., 100. Salme, 1. Mos. 14. Kap.). Dette skete inden Udgangen af den følgende Juni Maaned 1829. Dette var en Myndighed, som besad Noglerne til alle Evangeliets aandelige Kræfter og Gaver og Dannelsen af Jesu Kristi Kirkes Organisation med dens behørig Styrelse i alle Afdelinger, som for omtalt. Det vilde optage for megen Plads, hvis jeg skulde opregne Eksemplerne fra det Ny Testamente paa himmelske Sendebuds Aabenbarelse, hvor Nødvendigheden krævede det. Lad

mig blot gøre opmærksom paa, at Engle kom og tjente Jesus efter hans Ophold i Ørkenen og i den skæbnsvangre Nat i Gethsemane Have. Der er vel ingen, som vil beskylde Jesus eller de nærstaaende Apostle for at have lojet for Matthæus. (Se ogsaa Apostl. Gern. 5., 8., 10., 12. og 27. Kap., Lukas 1. og 2. Kap., Matt. 28. Kap.).

(Fortsættes.)

DIGT.

Aandens Lys i Sjælens Kammer
 glimter med stærke Lyn,
 den skuer Gud og sig selv ved
 de samme Flammer,
 i det samme Syn.
 Og ved Lyset, der, lig en Stjerne,
 opgik i Menneskets Bryst,
 skal Naturen til det yderste Fjerne
 vorde klar og lofte sin Rost.
 Og skal Mennesket besvare,
 som forgæves spurgte den nys,
 og sit Liv aabenbare,
 som en Stræben mod Frihedens Lys.

DØDSFALD.

Broder *Theodor Johan Sorensen* afgik ved Døden den 12. August i Aalborg efter 10 Dages Sygeleje. Han blev født i Oxholm, Øland, den 13. August 1852 og blev indlemmet i Kirken den 16. April 1920. Han døde som et trofast Medlem.

INDHOLD:

Tale af Chas. W. Penrose..	257	Ældste John Tanners Lev-	
Betragtninger over Jesu Kri-		netsbeskrivelse	266
sti jordiske Forhold....	261	Digt (Sang)	272
Tanke Glimt	265	Dødsfald	272